

at er der noget Sted, hvor man ikke er udsat for ubillig Bedømmelse ved at vise en saadan Person Vinterveien, saa er det vistnok gennem Sagførerraadet. — Jeg skal, idet jeg forøvrigt ikke skal komme nærmere ind paa det ærede Medlems Udtalelser, dog tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbak) udtalte angaaende Pligten for Samfundet — thi det maa det da være — til at jo enhver Ubesmidet Retshjælp. Det er jo aadenbart, at dette er Noget, som Samfundet under den ene eller anden Form maa betale for, og saa Meget synes at være klart, at det er Noget, som saare vel kendes i den nuværende Retsordning, idet der i stort Omfang gives fattige Personer beneficium paupertatis, altsaa fri Proces, og jeg skal bemærke, at det maaste snarere kunde siges, at man i saa Henseende er altfor liberal fra Øvrighedens Side, og der kommer jævnlig Klager fra Sagføreres Side lige op til Høiesteret over, at man faar Ordre til Sager, som man paa ingen Maade vilde indlade sig paa, saafremt Bedkommende var en velstaaende Mand, som kunde betale derfor; men det er blot og bart, fordi det er en Uformuende, fordi han er i Stand til at henvide til sin Fattigdom, som skaffer ham fri Proces i Tilfælde, hvor han ingenlunde burde have Lov dertil og navnlig ikke til at staae sin Sag gennem alle Instanser, og jeg tror, at de Sagførere, som have beneficerede Sager, hde et ganske betydeligt Bidrag i saa Henseende, idet — hvad jeg ogsaa tror, den ærede Justitsminister fremhævede — det Vederlag, som tilkjendes af Domstolene, er meget tarveligt, og jeg tror tillige, at det i alt Fald er meget almindeligt for Sagførere, at de, naar en Uformuende henvender sig til dem, hde ham Bistand og ofte med saare ringe Udgift til at faae Noget ud af denne Sag, og saare ofte ikke faae Noget som helst i saa Henseende, men jeg tror, at det at oprette et offentligt Kontor, hvor ethvert urimeligt trættefjært Menneſte kunde henvende sig, blot fordi han ikke havde Midler til at føre sin Trættefjærhed igjennem, er Noget, som Samfundet paa ingen Maade kan indlade sig paa. — Jeg skal endelig, siden jeg har Ordet, tillade mig at give det høie Ting nogle faa Tal med Hensyn til den Situation, som for Dieblisset findes. Jeg har gjort en Optælling efter den sidste Hof- og Statskalender. Jeg vil ikke indeſtaa for, at denne Optælling er absolut korrekt, men hvis den ſkulde fejle, fejler den snarere derved, at den opgiver et for lidet Tal idet man jo lettelig kan komme til at tage to Vinier for en i Noget, der er saa

tæt trykt. Jeg skal da bemærke, at der i Kjøbenhavn af Sagførere for Høiesteret er 20, for Overretten 176 og for Underretten 89; i Kjøbstæderne 382 og paa Landet 65, samt endelig af ikke procederende Sagførere 31. For at man rettelig kan forstaa, hvad dette vil sige, skal jeg tillade mig at oplyse, at forinden Sagførerloven blev udgivet, var der for Kjøbenhavn i Almindelighed noget Saadant som 6 Høiesteretsadvokater, medens Overretsprofuratorerne blev holdt paa et Antal af ca. 35. Tallet kan have varieret en Smule over og under, men det vil omtrent være det samme. Det vil med andre Ord sige, at Overrettsſagførerne i Kjøbenhavn nu ere 5 Gange saa mange, som de vare, kort før Sagførerloven blev udstedt. Men endnu mærkeligere stiller det sig for Kjøbenhavns Bedkommende med Hensyn til Underrettsſagførerne, idet i alt Fald Veiviseren for 1868 udvise, at der kun var 4 Underretsprofuratorer bosatte i Kjøbenhavn, medens der nu altsaa er 89. Jeg tror vistnok, det vil erkjendes, at naar alle disse Folk dog skulle leve og naar de skulle leve af juridiske Forretninger, og naar, som den ærede Justitsminister har fremhævet, det ingenlunde er ønskeligt, at de juridiske Forretninger udvides i et hvilket som helst Omfang, og det altsaa gjøres større, end det behøves, saa maa sikkert Befolkningen nu betale et ganske betydeligt større Bidrag til denne Næring, dette Erhverv, hvad man nu vil kalde det, end den maatte gjøre for 15—20 Aar siden, og jeg tror derfor, at det maa siges at være i Befolkningens velforstaaede Interesse, at dette ikke bliver ved at tiltage fra Aar til andet, men at man søger visse Palliativer i saa Henseende. Det er ganske vist saa, at disse Palliativer ikke ere afgjørende, men Noget er altid bedre end Intet, og jeg tror, at det foreliggende Lovforslag i det Store og Hele dog har gjort, hvad der efter Omstændighederne lader sig tænke udført.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

J. Sørensen: Jeg skal tillade mig at foreslaa denne Sag henvist til det Udvalg, der behandler Lovforslaget om Kontrol med kriminelle Forhører.